

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

Leden 2025

Ročník 6, číslo 51

*Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak
národy, ale nad tebou vzejde
Hospodin a ukáže se
nad tebou jeho
sláva.
(Izajáš 60,2)*

OBSAH

Soli Deo Gloria.....	2
Bůh vysvobozuje ze strachu (Ž 91)	3
Otázky, které je třeba si položit.....	10
Ještě mám, čím bych se potěšoval.....	15
Odvahu!.....	19
Vždycky se radujte.....	22
Jak rozpoznat falešné učitele (část 3.).....	27
Co znamená nezávislost místní církve.....	31
Jedno Tělo skrze znovuzrození.....	33

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

SOLI DEO GLORIA

Ať chválí Hospodinovo jméno, pouze jeho jméno je vyvýšené, jeho velebnost je nad zemí i nebem. (Ž 148,13)

Hospodinovi vykoupení už nyní chválí jeho jméno, oslavují jeho velebnost, radují se z jeho velikosti a těší se v jeho světle. Boží děti zpívají k Boží oslavě, jejich srdce přetéká vděčností a jejich jazyk plesá, protože poznali Pána a zakusili jeho milost, vyznali ho jako Pána a byli zachráněni pro věčnost.

Kéž jsou naše srdce právě takto naplněná chválou a radostí. Kéž vám, milí čtenáři, i toto číslo časopisu poslouží k většímu poznání našeho Pána Ježíše Krista, kéž rostete v milosti i v radosti.

Vybrané články, z nichž je toto číslo složeno, mají být posilou do roku, který je před námi, a který nevypadá, že by měl být příliš jednoduchým. Mohou se stát odrazovým můstkem, který vynese vaši duši k nebesům a rozezná v ní líbezný akord chvály našemu Bohu a Spasiteli. *Pouze jeho jméno je vyvýšené.*

Jaroslav Kernal

BŮH VYSSVOBOZUJE ZE STRACHU (Ž 91)

Jaroslav Kernal

Máme před sebou jeden z Davidových žalmů, v němž je vyjádřena dětská důvěra v Boha. Mluví se tu o Bohu, který aktivně vysvobozuje, který je živý a působí. Počítáme s Bohem, který je aktivní a zasahuje do našich životů? Věříme, že Bůh jedná, že aktivně působí ve všech věcech tohoto světa, že sestupuje shůry, vlamuje se do našeho světa, do našich životů, do našich okolností?

I. Bůh, který vysvobozuje (v. 1–2)

*Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného.
Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště, má pevná tvrz je můj Bůh,
v nějž doufám.“ (Ž 91,1–2)*

David vyznává svou důvěru v Boha. Jak dobře zná svého Boha! Kolik toho o Bohu říká ve dvou krátkých verších. Kolik jistoty je za Davidovými slovy. Jaká důvěra vyvěrá z jeho slov. David dobře ví, kdo je jeho Bůh. Začíná tím, že si připomíná veliké pravdy o Bohu. Začíná u Boha samotného. To je ten nejlepší začátek do každé situace v našem životě.

David vyznává, že Bůh je nejvyšší. Označuje ho tímto jménem – ten „Nejvyšší“. Tento Nejvyšší poskytuje úkryt. To ukazuje, že to není neosobní, není vzdálený, není chladný a nepřístupný. I když je Nejvyšší a mohl by být vzdálený nebo nepřístupný, není! Je přívětivý a milosrdný, protože nabízí úkryt. Je laskavý a dobrý, protože v tom úkrytu vás nechá bydlet. To není protiletecký kryt, jaké se používaly za druhé světové války. To byl nějaký sklep nebo vybudované místo v podzemí, dobře vybetonované, aby vydrželo i pád domu, který stál nad tím. A když byl nálet, tak jste se tam schovali. A po náletu jste zase vyšli ven. Ale v úkrytu Nejvyššího můžete bydlet. To je místo, kde můžete žít. Bůh sám se o vás bude starat. Poskytl vám úkryt a dá vám všechno potřebné k tomu, abyste v něm přečkali noc. David sice

mluví o noci, což by nás mohlo vést k něčemu krátkodobému, ale úkryt Nejvyššího je útočištěm a pevnou tvrzí, je místem trvalého pobytu, nikoliv dočasného a chvilkového úkrytu.

Když Nový zákon mluví o noci, někdy mluví o duchovní noci, o temnotě, která je s nocí spojená a přirovnává tento věk k noci. Narodili jsme se do duchovní temnoty a žijeme v temnotě. Jediné skutečné světlo, které přináší život, je světlo Pána Ježíše Krista, světlo evangelia. Jenom ten, kdo má toto světlo, žije ve světle a má ve svém životě den. Což neznamená, že nemůže přijít noc. I David mluví o hrůzách noci v pátém verši, což odkazuje mnohem víc na duchovní hrůzy než na ty fyzické. Mluví o chvilích, kdy přichází temnota, kdy ďábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by uchvátil. Ale kdo bydlí v úkrytu Nejvyššího, přečká noc, přečká temnotu i hrůzy noci, přečká temné démonské sevření nepřítele, protože má světlo života. Bez světla života, bez Pána Ježíše Krista, nelze být v úkrytu Nejvyššího, nelze bydlet v jeho blízkosti, před jeho tvář a v jeho úkrytu. Jenom skrze krev Pána Ježíše Krista můžeme přistupovat na nejsvatější místo, před Boží tvář, do svatyně svatých. Jenom díky oběti Pána jsme posvěceni a jsme přijati jako Boží děti do úkrytu Nejvyššího. To byla Davidova zkušenost.

Davidův Bůh je Všemocný. Být ve stínu Všemocného znamená být v bezpečí, protože Bůh je pevnou tvrzí, je nedobytným hradem, útočištěm. Je všemohoucí. Dělá přesně to, co chce. Má všechno pod kontrolou. To jsou důležitá slova, zvláště ve světle následujících veršů, které popisují nejružnější hrůzy a strachy, které mohou na člověka přijít. Bůh všechno dobře ví, on to dokonce působí. Bůh je všemohoucí, živý, Bůh zasahuje a jedná ke své slávě a ke spasení lidí. Bůh je naše útočiště.

Narodili jsme se jako hříšníci. Svou přirozeností jsme nenáviděli Boha, ale díky Boží milosti jsme uvěřili v Pána Ježíše Krista a máme v něm své útočiště. Jsme chráněni před Božím soudem, protože trest na sebe vzal náš Spasitel na kříži Golgoty. Kdokoliv je v něm, v Kristu, toho se Boží hněv nedotkne. Nejsme o nic lepší než ostatní lidé, a mnohdy je to s námi dokonce ještě horší, protože jsou i lepší lidé mezi nevěřícími, ale naše srdce má naději v Kristu. On je naše útočiště, v něho doufáme. On je naše naděje, on je náš spása. On je tou pevnou tvrzí, kterou nikdy nikdo nedobude. V něm jsme schováni stejně, jako byl David

schován v Bohu, stejně jako hledal svou skrýš ve stínu Všemocného. Jen ve víře v Pána Ježíše Krista nacházíme toto bezpečí, jenom u něj je náš pokoj a naše jistota. V něm jsme chráněni před soudem, před zhoubou, před strachem, je naším štítem, staví se před nás jako štít a chrání nás.

II. Strachy, z nichž Bůh vysvobozuje (v. 3-13)

Jsme zachráněni před věčným Božím hněvem, před odsouzením do ohnivého jezera, kde bude na věky pláč a skřípění zubů. Jsme vysvobozeni z moci hříchu, ze spárů ďábla, jehož jsme byli otroky, dokud jsme neuvěřili v Pána Ježíše Krista a nebyli vyrváni z moci temnoty. Jsme zachráněni od bezbožnosti, vytrženi ze vzpoury proti Bohu. Je mnoho velikých duchovních věcí, o nichž bychom mohli ještě dále mluvit, ale náš text nás vede trochu jiným směrem. Vede nás do našeho každodenního praktického života a ukazuje nám, že Bůh nás vysvobozuje z věcí, s nimiž se běžně setkáváme a které nám v mnoha ohledech nahánějí strach.

Vysvobodí tě z osidla lovce, ze zhoubného moru. (Ž 91,3)

Je tu obraz malého ptáčka, který je chycený do pasti. Lovec použil důmyslnou past, kterou pták nevidí a do které se chytí. I v životě krále mohou být takové pasti. Jsou i v našich životech – věci, které nevidíme a které najednou způsobí obrovské problémy. Totéž platí o zhoubném moru. Dnes se v našich končinách mor nevyskytuje, ale pořád ve světě je. A dokonce i s antibiotiky je desetiprocentní šance, že nakažený nepřežije. Než lidé objevili antibiotika, umíralo na mor nějakých šedesát procent nakažených a v případě plicního moru to bylo sto procent. Ani osidla ani mor nejsou vidět, ale budí hrůzu, když na ně jenom pomyslíme.

Nelekej se hrůzy noci ani šípu, který létá ve dne, moru, jenž se plíží temnotami, nákazy, jež šíří zhoubu za poledne. (Ž91,5–6)

David popisuje reálná nebezpečí, fyzické věci, ale jeho popis hraničí také s duchovním světem. Hrůzy noci, noční děs, plíživý mor v temnotách, nákaza, která se šíří za poledne. Ďábel obchází jako lev řvoucí a hledá, koho by uchvátil (1Pt 5,8). Fyzická nebezpečí a hrůzy, stejně jako

duchovní nebezpečí a hrůzy v nás vyvolávají strach a někdy i paniku. Děsíme se toho, co by se mohlo stát ... když přijdu o práci ... kdybych vážně onemocněl ... *kdyby* ... David nabízí řešení – buď v Boží blízkosti. Jestliže budeš přebývat v jeho světle, ďábel se k tobě ani nepřiblíží. Nemusíš se lekat šípu, který létá ve dne ani hrůzy noci. Nemusíš se bát ohnivých střel toho zlého, nemusíš se bát ani démonů, kteří přicházejí v noci, nemusíš se lekat plíživé nákazy – a je jedno jestli se jedná o nákazu fyzickou nebo duchovní. Ta duchovní může mít mnoho podob – od zpochybnění Božího slova, což byla ďáblová strategie v zahradě Edenu a je dodnes, přes překroucení Božího slova – ďábel použil slova tohoto žalmu vytržená z kontextu, když pokoušel Pána Ježíše na poušti. Duchovní nákaza může otrávit mysl lží nebo pomluvou, zpochybnit víru, vrazit klín nedůvěry mezi bratry nebo mezi manžele ... Je to tak snadné. Jsme lidé, kteří tak jednoduše chybují. Musíme mít neustále na mysli, že svůj boj nevedeme proti tělu a krvi, ale proti duchovním mocnostem a silám temnoty a zla (Ef 6,12).

David se modlí za zjevné, fyzické věci a očekává v nich vysvobození od Pána. Nejsou to jenom neviditelné děsy a hrůzy, které by naplňovaly strachem jeho mysl, jsou to i zjevné hrůzy:

*Byť jich po tvém boku padlo tisíc, byť i deset tisíc tobě po pravici,
tebe nestihne nic takového. (Ž 91,7)*

Může to být zhouba moru, může to být plíživá nákaza nebo šípy nepřitele, které zničí desítky tisíc naráz, ale Bůh i v takové strašné chvíli říká: „Neboj se!“ Já jsem tvá skrýš, já tě ochráním.

*Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane
se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. (Ž 91,9–10)*

I kdybys byl na nejhorším místě na světě, i kdybys byl uprostřed nejzhousebnějších věcí v tomto světě, Bůh má moc tě zachránit. Bůh tě zná. Ví o tobě. Má spočítané vlasy na tvé hlavě. Ví naprosto přesně, kdy a co se ti přihodí, ví naprosto přesně, kdy a jak zemřeš. Jestli se budeš strachovat, vůbec nic tím nezměníš, jenom si sám přihráš.

On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách. Na rukou tě budou nosit, aby sis o kámen nohu neporanil; po lvu a po zmiji šlapat budeš, pošlapeš lviče i draka. (Ž 91,11–13)

Dobře známe vysvětlení Pána Ježíše Krista, když ho ďábel pokoušel těmito slovy: „Nebudeš pokoušet Hospodina!“ (Mt 4,7). Martin Luther ve svém dopise příteli Janu Hessovi na otázku, jestli by měl křesťan utíkat před morem, napsal: „Budu prosit Boha, aby nás milostivě chránil. A potom půjdu a budu vykuřovat [dezinfekce], čistit vzduch, roznášet léky a podávat je nemocným. Vyhnu se každému místu a každé osobě, kde má přítomnost není nutná, abych se nenakazil a nerozšířil nákazu na ostatní a svou nedbalostí tak nezapříčinil jejich smrt. Pokud si mě Bůh přeje odvolat, nepochybně si mě najde, a já jsem udělal všechno, co ode mě očekával a nejsem zodpovědný ani za svou vlastní smrt ani za smrt druhých. Ale pokud mě můj bližní potřebuje, nebudu se vyhýbat ani místu ani osobě, ale půjdu ochotně, jak je řečeno výše. Taková je víra, která se bojí Boha – není ani drzá, ani pošetilá, ani nepokouší Boha.“ Nebudu pokoušet Boha, ale věřím, že Bůh zachraňuje. Bůh jedná.

Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho křídly máš útočiště; pavézou a krytem je ti jeho věrnost ... nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. (Ž 91,4.10)

Bůh aktivně zasahuje a vysvobozuje, jedná uprostřed svého lidu. Věříš tomu? Spoléháš na to? Doufáš v to?

III. Lid, který Bůh vysvobozuje (v. 13–16)

Nyní mluví Bůh v první osobě a říká, že vysvobozuje. Jeho slova nám ale také ukazují, koho Bůh vysvobozuje.

Dám mu vyváznout, neboť je mi oddán, budu jeho hradem, on zná moje jméno. Až mě bude volat, odpovím mu, v soužení s ním budu, ubráním ho, obdařím ho slávou, dlouhých let dopřeji mu do sytosti, ukáži mu svoji spásu. (Ž 91,14–16)

Bůh miluje ty, kdo ho milují. Bůh způsobil naší lásku k němu a tuto nedokonalou a ubohou lásku zoufalých hříšníků přijímá jako dokonalou lásku svých dětí. Naše láska a naše oddanost Bohu není ani v nejmenším dokonalá. Musíme si přiznat, a pro většinu z nás není problém, že naše oddanost Bohu je bídná. Má trhliny hluboké jako Mariánský příkop. Je děravá jako ementál. Kolikrát se denně zastavíte a řeknete si: „Uff, já vůbec nemyslím na Boha!“ Úplně jsem na něj zapomněl. A jestli jste se takhle ještě nezastavili, přemýšlejte nad tím teď. Jaká je naše oddanost? Jak se projevuje? Kdy se projevuje? Je snadné projevovat oddanost, když je to lehké, ale co když přijdou problémy? Co když zjistíte, že jste v osidle lovce? Že jste se chytili na lep? Že jste se nakazili morem? Nebo hořkostí, jak o tom mluví list Židům, který nás varuje před kořenem hořkosti, protože hořkost má zhoubnou moc nakazit druhé (Žd 12,15). To je zhoubná nákaza, to je šíp, který zasáhne srdce. Kde je má oddanost v takové chvíli? Co když přijdou těžkosti? Když se nakupí tolik starostí, že skrze ně ani nevidím? Moje rodina se obrátí proti mně, moji nejbližší mě opustí, svému nejbližšímu příteli vůbec nerozumím, stát vyhlásí karanténu a zakáže vycházení, nemohu sehnat práci, nebo v práci, kde jsem, je to k nevydržení ... To nejsou věci, které by nás nepotkávaly. A přesně o tom je náš žalm. Kde je tvoje oddanost v takové chvíli? Na koho spoléháš? Kam utíkáš? Kdo je tvým pevným hradem?

Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. (Ž 91,9–10)

Křesťan utíká k Bohu. Nehledá řešení ve světě, nehledá řešení u člověka, ale jde k Bohu. Protože zná Boha! Zná jeho jméno. Jaká je to znalost? Je naprosto nedostatečná. Když Písmo říká, že poznáváme jenom zčásti (1K 13,12), je to hodně nadsazené. Poznáváme Boha jenom velmi nedostatečně. A přece se Bůh i k takovému poznání přiznává a svoje děti chrání a vysvobozuje.

Boží dítě je oddané Bohu, zná ho a volá k němu. A Bůh odpovídá. Boží dítě bere Boha za slovo a spoléhá se na něj. Bůh slíbil, že odpoví, proto se mám modlit tak dlouho, dokud neodpoví. Ne tak dlouho,

dokud nebudou naplněny moje představy, ale tak dlouho, dokud Bůh neodpoví. To je velký rozdíl a my si musíme dát dobrý pozor na to, abychom tento rozdíl znali a rozuměli mu. Můžeme totiž volat k Bohu špatně a může nám jít jenom o naše vášně. A potom Bůh neodpoví. Ale když voláme uprostřed soužení a spoléháme se na Boží slovo, Bůh je věrný a odpovídá, vysvobozuje ze soužení, brání nás a dokonce nás zahrnuje svou slávou. Máme důvěřovat Bohu, že bude jednat, že vysvobodí, že odpoví, že oslaví. Ďábel je otec lži a je vrah od počátku (J 8,44), ale Bůh dává život, dává milost, dává radost, pokoj, lásku, požehnání a vždycky je to všechno hluboko zakořeněné v pravdě. Skrze pravdu přichází požehnání, pravda osvobozuje. Lež nikdy neosvobodí. Ale pokud stojíme na pravdě Božího slova, pokud stojíme pevně v Kristu, jsme svobodní a máme pokoj s Bohem. Bůh vede své děti k pokoji. Ďábel vede k chaosu. Bůh ukazuje spasení, dává růst v poznání spásy, v porozumění evangeliu, ve vztahu s Pánem Ježíšem Kristem. Ďábel vede opačným směrem – vede do světa, do hříchu, od Boha, od evangelia, od prosté důvěry v Pána, od vztahu s Bohem. A přesně tady je ten rozdíl mezi deistou a teistou. Teista je křesťan, který spoléhá na Boží odpověď, na Boží jednání, na Boží zásah. Není to vždycky snadné a tento žalm na to ukazuje, ale je to přesně to, co křesťan dělá. Svou sílu hledá u Pána, v jeho veliké moci.

Deista není křesťan, i když se za něj může vydávat a může prohlašovat, že věří v Boha. Ale nespolečá na jeho zásah, na Boží jednání, místo toho spoléhá na svůj rozum, na prostředky, které má, na svět nebo na cokoliv jiného než na Boha. Tím ukazuje, že nezná Písmo ani moc Boží (Mt 22,29). Ale pro křesťana je Bůh pevným hradem, útočištěm, tvrzí a vysvoboditelem. Čeká na Boží jednání, volá k Bohu a těší se na odpověď. A co vy? Spoléháte na Pána? Doufáte v něj? Utíkáte k němu?

OTÁZKY, KTERÉ JE TŘEBA SI POLOŽIT

Charles H. Spurgeon

... a nikdo se nezeptá: „Kde je Bůh, můj Učinitel, který dává člověku i v noci prozpěvovat, vyučuje nás a nikoli zvířata zemská a činí nás moudřejší nad nebeské ptactvo?“ (Jb 35,10–11)

Elíhú viděl, jak velmoži země utlačují potřebné, a jejich panovačnou tyranii vysvětloval tím, že zapomínají na Boha: „Nikdo neříká: Kde je Bůh, můj Stvořitel?“ Jistě, kdyby mysleli na Boha, nemohli by jednat tak nespravedlivě. A co hůř, pokud Elíhúovi dobře rozumím, stěžoval si, že i mezi utlačovanými dochází ke stejnému odklonu srdce od Hospodina – volají kvůli paži mocných, ale běda, nevolají k Bohu, svému Stvořiteli, ačkoli on ke všem takovým přistupuje milostivě a vykonává spravedlnost a soud kvůli všem utlačovaným. Jak u velkých, tak u malých, u utlačovatelů i utlačovaných je jedna společná vada naší přirozenosti, kterou popisuje apoštol v listu Římanům: „Nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha.“ Dokud nepřijde Boží milost a nezmění naši přirozenost, není nikoho, kdo by řekl: „Kde je Bůh, můj Učinitel, který dává člověku i v noci prozpěvovat?“ To je velmi vážný problém, o kterém budeme mluvit několik minut, a Duch svatý kéž požehná tomuto slovu.

I. Otázky, které zanedbáváme

A nejprve se zamysleme nad těmito opomíjenými otázkami, počínaje otázkou: „Kde je Bůh, můj Učinitel?“ V textu jsou čtyři otázky, z nichž každá nám připomíná pošetilost zapomínání. Za prvé: Kde je Bůh? Především na něj bychom měli na světě myslet. Papež řekl: „Správným studiem lidstva je člověk.“ Mnohem pravdivější však je, že správným studiem lidstva je Bůh. Člověk ať studuje člověka až na druhém místě, ale Bůh musí být na prvním. Je smutné, že i když je Bůh všechno ve všem, za všechno mu vděčíme a jsme mu podřízeni, přesto ho zanedbáváme.

Někteří lidé myslí na každou osobu *kromě* Boha. Mají místo pro všechno ostatní, ale pro Boha nemají v srdci místo. Jsou nanejvýš precizní

v plnění svých příbuzenských povinností, a přesto zapomínají na svého Boha! Považovali by se vskutku za podlé, kdyby nedávali každému to, co mu náleží, a přitom okrádají Boha. Okrádají ho o jeho čest, na kterou nikdy nepomyslí. Okrádají ho o poslušnost, protože jeho zákon na ně neplatí. Okrádají ho o chválu, neboť denně přijímají z jeho rukou, a přesto svému velkému Dobrodinci neprojevují žádnou vděčnost. „Nikdo neříká: Kde je Bůh?“

Můj drahý posluchači, usvědčuje tě to? Procházel ses sem a tam po tomto velkém domě a nikdy jsi nepožádal o setkání s králem, jehož je to palác? Užíval sis na této velké hostině a nikdy jsi nechtěl vidět svého hostitele? Toulal ses po různých koutech přírody a nikdy jsi netoužil poznat toho, jehož dech je cítit z vůně květin, jehož tužka maluje mraky, jehož úsměv vytváří sluneční světlo a jehož zamračený výraz vyvolává bouři? Ach, to je zvláštní, smutná skutečnost – Bůh je nám tak blízko a my ho tolik potřebujeme, a přesto ho nehledáme!

Další bod zní: „Nikdo neříká: Kde je Bůh, můj Učinitel?“ Ó, nemyslíci člověče! Bůh tě stvořil! Vytvořil tvou podivuhodnou kostru a každou kost umístil na její místo. Jako jehlou vyšil každý nerv, každou žílu a každou šlachu. Stvořil tuto podivuhodnou harfu s dvakrát deseti tisíci strunami – je podivuhodné, že tak dlouho vydržela naladěná – ale jen on mohl zachovat její harmonii. On je tvůj Učinitel! Jsi jen prach a v tuto chvíli by ses opět rozpadl na prach, kdyby odvolal svou ochraňující moc – jen promluví a ty se rozpadneš do země, po které šlapeš. Copak nikdy nemyslíš na svého Stvořitele? Nepřemýšlel jsi o tom, bez něhož bys vůbec nemohl myslet? Ach, podivná zvrácenost a šílenství, že člověk zjišťuje, že je takto podivně stvořen a že ve svém těle nosí to, co z něj udělá buď blázna, nebo uctíváče – a přesto žije, jako by se svým Stvořitelem neměl nic společného – „Nikdo se nezeptá: Kde je Bůh, můj Učinitel?“

Další věta má velkou sílu – „Který dává člověku i v noci prozpěvovat.“ To znamená, že Bůh je náš *Utěšitel*. Milovaní přátelé, vy, kteří znáte Boha, jistě dosvědčíte, že i když jste prošli velmi těžkými zkouškami, vždy jste v nich byli podpírání, když vám byl Bůh nablízku. Někteří z nás byli nemocní – blízko smrti –, ale téměř jsme si zamilovali svou komnatu utrpení a sotva jsme si přáli z ní vyjít, tak jasnou se ta místnost stala díky Boží přítomnosti! Někteří z nás zde poznali, co je to pohřbívat

své nejdražší přátele, a jiní měli nedostatek chleba a byli nuceni každé ráno vzhlížet ke každodenní maně. Ale když byl váš nebeský Otec s vámi – mluvte, vy, Boží děti – neměli jste ve svých příbytcích radost, veselí a světlo?

Když noc byla velmi temná, přesto ohnivý sloup osvětloval poušť! Žádné sténání noc neohromilo, ale vy jste zpívali jako slavici uprostřed nejčernějších stínů, když byl Bůh s vámi. Sotva vám mohu vyličit, jakou radost, jakou důvěru, jaký vnitřní pokoj dává člověku Boží přítomnost! Přiměje ho snášet a odvážit se, odpočívat a zápasit, ustupovat a přesto vítězit, umírat a přesto žít! Bylo by proto velmi smutné, kdybychom my ubozí trpící zapomněli na svého Boha, na svého Utěšitele, na svého Dárce písní!

Dva malí chlapci spolu jednou mluvili o Eliášovi, který jel v ohnivém voze do nebe. Jeden z nich řekl: „Myslím, že měl dost odvahy. Já bych se v takovém voze bál jet.“ „Ach! Ach!“ řekl druhý, „Ale kdyby ho řídil Bůh, tak by mi to nevadilo.“ Tak to říkají křesťané! Nevadí jim, když jsou povoláni nasednout do ohnivého vozu, pokud ho řídí Bůh! Mluvíme jako upřímní lidé o tom, co víme a cítíme, a říkáme všem svým bližním, že dokud je Bůh s námi, je nám opravdu jedno, co se s námi stane – jestli se budeme trápit, nebo radovat! Naučili jsme se chlubit se i v souženích, když je naše duše potěšena Boží přítomností.

A pak je tu čtvrtý bod. „Nikdo neříká: Kde je Bůh, můj Učitel, který vyučuje nás a nikoliv zvířata zemská zvířata a činí nás moudřejší než nebeské ptactvo.“ Zde se nám připomíná, že Bůh je naším Učitelem. Bůh nám dal rozum. Ne náhodou, ale díky jeho daru se odlišujeme od zvířat a ptactva. Jestliže se tedy zvířata neobracejí k Bohu, nedivíme se, ale má snad na něj zapomínat člověk? Kupodivu mezi zvířaty a ptáky nedošlo ke vzpouře proti Bohu. Zvířata poslouchají svého Boha a sklánějí svou šíji před člověkem. Neexistuje dobytek, který by miloval hřích, ani odpadlé ptactvo, ale jsou tu padlí lidé!

Pomysli, ó člověče, možná by pro tebe bylo lepší, kdybys byl stvořen jako žába nebo ropucha, než abys žil jako člověk, když budeš žít a zemřeš, aniž by ses smířil se svým Stvořitelem. Chlubíš se, že nejsi zvířetem – dej si pozor, aby tě zvířata neodsoudila. Myslíš si, že jsi mnohem lepší než vrabci, kteří se slétávají na tvé obydlí – dej pozor,

abys konal lépe a povznesl se k ušlechtilějším věcem. Myslím, že kdyby si ptáci vybírali a přebývaly v nich duše, byl by jejich zpěv stejně čistý jako nyní – opovrhovali by zpívat nevázané a povrchní písně jako lidé! Zpívali by Bohu věčně líbezné žalmy chvály.

Myslím, že kdyby v některém ze stvoření byly duše, věnovaly by se Bohu stejně jistě jako andělé. Proč tedy, ó člověče, proč musíš být se svými vyššími schopnostmi jediným rebem, jediným tvorem pozemské formy, který zapomíná na Pána, který tě stvořil a vyučuje? Máme zde tedy čtyři body. Člověk se neptá po svém Bohu, po svém Učiniteli, po svém Utěšiteli, po svém Učiteli – není tedy naplněn čtyřnásobným bláznovstvím? Na co se může vymlouvat?

II. Otázky, které nám klade Bůh

Předpokládejme, že si tyto otázky nepokládáte. Dovolte mi tedy, abych vám připomněl, že existují otázky, které vám položí Bůh. Když Adam porušil Boží zákaz, neřekl: „Kde je Bůh, můj Učinitel?“ Nechal ho proto Hospodin na pokoji? Ne, Hospodin vyšel ven a mezi stromy zazněl hlas postříbřený Boží milostí, přesto však strašlivý Boží spravedlností: „Adame, kde jsi?“ Takový hlas uslyšíš i ty, kdo zanedbáváš Boha. Tvůj Soudce se tě zeptá: „Kde jsi?“ I kdyby ses schoval na vrcholku Karmelu nebo se s křivolakým hadem ponořil do mořských hlubin, uslyšíš ten hlas a budeš nucen odpovědět!

Tvůj prach dávno rozptýlený větrem se shromáždí a tvá duše vstoupí do tvého těla a ty budeš muset odpovědět: „Tady jsem, neboť jsi mě povolal.“ Pak uslyšíš druhou otázku: „Proč jsi žil a zemřel beze mne?“ A další takové otázky na tebe budou silně doléhat: „Co jsem udělal, že jsi mě znevážil? Což jsem ti nedal nesčetná milosrdenství? Proč jsi na mě nikdy nepomyslel? Což jsem ti nepředložil spasení? Nežádal jsem tě snad? Nevyzýval jsem tě, aby ses ke mně obrátil? Proč jsi mě odmítl?“ Na tyto otázky nebudeš mít odpověď, a pak přijde další otázka – ach, jak bych si přál, aby přišla, dokud je čas na ni odpovědět – „Jak unikneme, když zanedbáváme tak veliké spasení?“

Dnes večer vám nabízím, abyste vymysleli způsob, jak uniknout, pokud vám vaše představivost dovolí tento úkol zvládnout. Už teď budete bezradní, když se budete snažit vymyslet únik, ale o co víc, až

přijde váš skutečný soudný den! Pokud zanedbáváte Boží záchranu v Kristu, nemůžete být spaseni. Jak v onom světě odpovíte na otázku: „Jak unikneme?“ Budete žádat skály, aby vás skryly, ale ony vám odmítnou dát tento hrozný odpustek. Budete je prosit, aby vás rozdrtily, abyste už neviděli strašlivou tvář Krále na trůnu, ale i to vám bude odepřeno. Ach, buďte moudří a dříve než se opovážíte vystavit se hněvu věčného Krále a vrhnete na něj pod hustým korunýřem svých štítů, obraťte se a činite pokání! Proč byste měli zemřít?

III. Odpovědi

Pokud někdo hledá odpověď na vážné otázky tohoto textu a upřímně se ptá: „Kde je Bůh, můj Učinitel?“, dejme mu odpověď. Kde je Bůh? Je všude! Je nyní všude kolem vás. Pokud ho chcete, je zde. Čeká, aby vám mohl být milostiv. Kde je Bůh, tvůj Stvořitel? Je na dosah tvého zraku. Ty ho nevidíš, ale on tě vidí. Čte každou myšlenku a každé hnutí tvého ducha a také je zaznamenává. Je ti na doslech. Promluv a on tě uslyší! Ano, šeptej – ne, nemusíš ani formulovat slova svými rty, stačí, když budeš mít myšlenku ve své duši, vždyť je ti tak blízko! Vždyť v něm žiješ, pohybuješ se a máš své bytí – on ví, co je ve tvém srdci, dříve než to víš ty sám!

Kde je tvůj Utěšitel? Je připraven se svými „písněmi noci“. Kde je tvůj Učitel? Čeká, aby tě učinil moudrým ke spasení. „Kde se s ním tedy mohu setkat?“ ptá se někdo. Nemůžeš se s ním setkat – nesmíš se o to ani pokoušet – leda skrze Prostředníka. „Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš.“ Když přijdeš k Ježíši, přišel jsi k Bohu. „Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření“, které takto zvěstuje. Uvěř v Ježíše Krista a tvůj Bůh je s tebou! Svěř svou duši Ježíši Kristu a našel jsi svého Stvořitele a už nikdy nebudeš muset říkat: „Kde je Bůh, můj Stvořitel?“, protože budeš žít v něm a on bude žít v tobě!

Nalezl jsi svého Utěšitele a budeš se v něm radovat, zatímco on se bude radovat v tobě. V Ježíši Kristu jsi také našel svého Učitele, který tě povede životem a dovede tě k dokonalosti v zářivém světě nahoře. Kéž Duch svatý kvůli Kristu použije toto malé kázání jako krátký meč, který zabije tvou lhostejnost!

JEŠTĚ MÁM, ČÍM BYCH SE POTĚŠOVAL

Jan Karafiát

*Když Hospodin úděl Sijónu změnil, bylo nám jak ve snu. (Ž 126,1)
Neboť mám ještě, čím bych se potěšoval. (Jb 6,10 KRAL)*

O té dobré naději bych rád jednal, kterou mám pro sebe a pro vás a pro celý svět a se kterou si přeji vkročit do nového roku. Tak ty čekáš, že se lidé budou vracet ze zajetí a z trápení Jobova, že bude zase veselí? Nad to víc, ne že by vaše věci byly slibné, ale že tu je takový Pán, od kterého se dá čekat všechno. Tu vidíte utrápeného Jób, tak zklamaného, jak člověk může být zklamán, a tam vidíte vyvrácenou rozbitou církev Boží.

I. Je tu nějaká naděje?

Je to vůbec možné, aby takový utrápený a usouzený Job a taková rozbitá církev měli dobrou naději? Sami nechtěli věřit: Bylo nám jak ve snu. Jóbovi žehnal Pán Bůh k posledu více než po celý jeho život. To jsou Boží fakta.

Jak se to mělo s Jóbem? To je zvláštní kniha. Čím lépe jí rozumíte, tím více se divíte. Já přicházím k závěru, že tu knihu napsal Šalomoun, ta řeč je Šalomounova. Chce tu ukázat, jaký je člověk a jací jsou jeho přátelé, jak to dopadá, když člověk upadne do rukou přátel, ale jak s tím Pán Bůh dovede zatočit. Já to teď vidím. To je vydařený člověk, ten Jób. Jóbovi se vede náramně krásně, ale k čemu to je? Množství a bohatství je prostředkem pro vaše vyšší studie; o všechno je připraven, i ta tělesná síla ho opouští. Teď přijdou jeho přátelé a dívají se na něj, a čte jim to ve tváři a slyší: S tebou to nemohlo být takové, jak jsme si to mysleli, když Pán Bůh na tebe dopustil tohle. Jób je člověk: Brání se, vede dlouhé řeči a nejednou je tak sekne, tak zostra, ale Ducha svatého má. Když je nejhůř, spolehne se na Boha: „Byť mne i zabil, což bych v něho nedoufal?“ (KRAL) Nic se nebojte o takového utrápeného Jób, a

s ním to nemůže zle skončit! Proto jsem četl na počátku tu poslední kapitolu. Neskočilo to s ním jako se Šalomounem, ale v síle Boží to krásně ovládl.

Teď se podívejte na tu starozákonní církev. Ona je Boží církví, má Boží zákon, zřízené služby Boží, ale nemyslete si, že ty vaše výhody jsou na nic. Jste tu proto, abyste svítili, abyste druhým byli světlem, ale když nebudete svítit, bude vaše svícení vyvráceno. Pláčou u řek babylonských! Jeremjáš tam není, zůstal v Jeruzalémě. Ten to řekl výstižně: „Dávaje do prachu ústa svá.“ Ale Bůh je nezamítá na věky. To jim bylo dáno, že tam pláčou nad sebou. Nu, přišli Peršané, kteří lidu starozákonnímu přáli, protože jejich náboženství bylo příbuzné: „Vraťte se, buďte jeho lidem!“

Čím lépe tu historii znáte, tím více se divíte. Mezi jeho chlapci se najde Daniel, dostane se na ministerstvo, jiný je královským číšníkem, to je Nehemjáš, ano, mezi jejich pannami je dcerka, která se stane královnou. Na trůně světové říše sedí panenka z této vyvrácené církve. – Když jsme se tam dost naplakali, pak jsme nechtěli těm Božím změnám ani věřit! To je to první, ale teď to druhé:

II. Jak to je teď?

Všechno to, co se stalo, má své příčiny, a stalo se to podle určitých zásad. Ty zásady se nezměnily. Když půjdeme do nového roku takoví, jací v sobě jsme, jako jsou druzí, co si můžeme slibovat? Že budeme také v zajetí jako druzí, a tak vyvrácení, jako druzí. To je to druhé.

Když půjdeme do nového roku takoví, jací jsme, a ty Boží zásady se nemění, tak budeme dopadat jako druzí. Ti jsou tělo bez Ducha svatého, všechno, co se z těla narodilo, je jen tělo a nic víc. Nikdy mě nenapadne, abych tělo snižoval, všude znamenitý pokrok, to si Pán Bůh všechno přeje, ale všechno je jen tělo, které ze sebe nevydá nic, žádné ovoce Ducha svatého, ale všechny skutky těla tu budou, ať už si je budete označovat hezky nebo nehezky. Nikdy mne nenapadne tvrdit, že by dnešní tělo bylo hříšnější, než kdy bylo. Všechno tělo přináší skutky těla. Že je těla mnohem více, než kdy bylo, nu, tedy je tu mnohem více skutků těla, nepravostí je neskonale více. „A protože se rozmůže nepravost, vychladne láska mnohých.“

My jsme tělesní a patříme k církvi. Nu, pak je církev také taková. Církev byla vzácná, byli tu naši otcové, kteří to chápali, ale přišli jsme my, kteří to nezakoušíme, ale zdědili jsme to po nich. To znamená, že církev upadla do rukou světských lidí, církev se vyvrátí. Církev je u nás v Čechách v zajetí. Jste pokrokoví, to je dobré ve světských věcech, ale ty vaše zásady neplatí v duchovních řádech, chodí to podle světských řádů, z církve se stal svět. Co povídá Kristus Pilátovi?: „Moje království není z tohoto světa.“ Ale jsme-li my z tohoto světa, pak církev Boží nejsme. Vy jste v zajetí, neříkám, že za to můžete, vy jste se v té církvi narodili. Když chápete to, co vám předkládám, znamená to pro vás nové věci, když vidíte, že církev je tělesná. Ať už je římská nebo reformovaná, když jsou světské, je to jedno. Světák, jako světák, je-li farizej nebo saducej, nemá duchovní ani prst, a když chceme lovit, to znamená, že několik farizeů získalo několik saduceů.

III. Musíme takoví jít do nového roku?

Co bych si přál vzít si s sebou do nového roku a čeho bych se chtěl držet?

Přeji si jít do nového roku takový, jakého si mne přeje nebeský Otec mít, abych byl takový, taková, jako On si přeje. Když cvičí Jóba, Boží církev, si je nepřeje mít tam, kde byli před pocvičením. Jaký byl Job po cvičení? Velice maličký, pokorný. Církev v Jeruzalémě vidí, že zhřešila. Ale jak můžeme být takoví maličcí? Jen z Ducha svatého. Jak se dostaneme k Duchu svatému? Když o něj upřímně prosíme, tak ho vždycky dostanete. To je jedno novoroční přání, které se vám jistě splní. Jak to? Když si ho přejete, to znamená, že ho máte. Jste u něho v přízni, on vám přeje. Nu, když vám přeje a vy prosíte za jiné věci, to je otázka, jestli vám je dá, protože vám třeba chce dát něco lepšího, ale nad Ducha svatého nic lepšího není. Duch svatý ve vás vždycky vykoná každou proměnu, kterou vždycky dělá. On nás ospravedlňuje, takže jste obrácení lidé. Přeji si jít do nového roku jako člověk, který na něm závisí a v něm zůstává.

Přeji si držet se celý rok toho, co mi dal, abych se tím těšil. Co mám? Co máme, o čem mohu s jistotou říci, že toto mám na své straně? Předně a nejprve je to Boží milosrdenství. Kdyby ostatní bylo v mráкотě,

v mlze, netrapte se tím, abyste všechno rozplekli, to byste se utrápili. Ale chopte se toho Božího milosrdenství. On ti přeje, on tě od sebe nevyžene. On všechny takové volá k sobě: Pojdte ke mně vy, kteří nad sebou pláčete! U něho je milosrdenství. Mohl by přijít každý? Ano, každý může přijít.

Vždycky budu mít po celý nový rok na své straně, že Bůh byl v mém těle a vnesl můj hřích na dřevo kříže. To je jádro. On ponese hřích a bude mlčet. Všechno uvede do pořádku, to není něco nahodilého.

Představte si, že se spoléháte na Pána Ježíše. To se mu líbí. Jak by se mu to nelíbilo, to máte krásné vyhlídky po celý rok.

Ten, který za mne na dřevě kříže umřel, mě stále připomíná na modlitbách. Otevřete si, prosím, v rychlosti Římanům 8,34: „Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!“ To velice často zapomínáme. On se za nás přimlouvá a myslí na nás. To nemáte jenom na jednom místě, Slovo Boží to vyjadřuje všelijak a je těžké pro neučeného písmáka, aby to viděl vidět. Já když čtu Žalm 40. hebrejsky a čtu poslední verš, mám to rád, jak to přeložili Kraličtí, ale hebrejsky to zní: „Pán Bůh na mne myslí.“ Jak na tebe Pán Bůh myslí? Jako ty myslíš celý den na ty, které máš rád, tak vám Slovo Boží říká: „Pán Bůh na mne myslí.“ *Jahve jachašob li*. On na tebe nezapomene.

Máš tu ještě jeho Slovo. To je plné slibů. Začínáš se z toho těšit. „Já jsem s vámi po všechny dny.“ „Záleží mu na nás.“ To jsou vzácné vyhlídky, když jdete do nového roku jako ti, kteří věří tomu, že jeho slovo do písmene platí.

Já jsem hotov. Všichni by chtěli vědět něco jistého do nového roku, a ne jen jistého, nýbrž i pěkného. Ale já mám, čím bych se potěšil a takové to je, že když vedl zajaté siónské, bylo jim jak ve snu.

Amen.

Kázáno 1. ledna 1911

ODVAHU!

František Hrdlička

*Naději slož v Hospodina. Buď rozhodný, buď udatného srdce,
naději slož v Hospodina! (Ž 27,14)*

Vstoupili jsme do nového roku. Co to pro nás znamená? Nová očekávání, nová předsevzetí? ... nebo obavy, strachy, úzkosti? ... anebo nic zásadního, jen opět změna čísla v kalendáři? S každým novým rokem se před námi otevírá taková „terra incognita“, země neznámá. Rádi bychom věděli, co se na nás chystá. Snažíme se to odhadnout nebo spočítat. Dalo by se říct, že v nás zápasí Naděje a víra versus beznaděj a strach. Co je to vlastně ta *naděje*? ... Jsou to jakési vyhlídky dopředu, dělám si naděje na něco, co tu ještě není, ale já věřím, že to přijde. Nemám to ještě plně pod kontrolou, ale nějak se k tomu mohu upínat ... je to jako když ve tmě vyhlížíte světlo, jako když v zimě toužíte po teple. Naděje je propojena s budoucností, na kterou pohlížím pozitivně. Naděje má hodně společného s vírou. Dokonce ve Starém zákoně na některých místech to má stejný význam.

Když někdo dává něčemu naději, tak chce o to stále bojovat. Úplně prakticky se to projevuje třeba v našich mezilidských vztazích – jsou krize a naděje, střídá se to. Ale je mnoho těch, co v krizi už nevidí žádnou naději a pak to končí beznadějně.

Opakem naděje jsou pak naše obavy. Místo otevření se tomu co přichází, tak je tu jakási skepse, clona, nevíra, rezignace. Obojí se nás zmocňuje ... je to takový každodenní zápas.

Máme víru a naději, že bude líp? ... nebo patříme k těm negativním vizionářům, kteří říkají: „Nic dobrého nás už nečeká, svět, potažmo můj svět se hroutí ... kdo ví, co na nás ještě přijde?“ Beznadějná zvolání těch, co už nic nečekají, nic nevyhlíží – snad jen smrt.

Žalm 27 je povzbuzovač právě do těchto divných, temných dnů. Je to modlitba na cestu do nepohody. Je to návod, jak nepřijít o naději. Je to povzbudivý novoroční výhled. Je to pisatelova zkušenost s Bohem,

kterou nám zanechal. Zkušenost se stejným Bohem, ve kterého věřil on a ke kterému se upínáme i my.

Hospodin je světlo mé a moje spása, koho bych se bál? Tak ten žalm začíná ... Hospodin je záštita mého života, z koho bych měl strach? ... Pisatel David proti svému strachu staví Hospodina, to On je přece jeho štít, jeho pomoc ... on sám nebojuje. Kolikrát my ten vnitřní boj podstupujeme sami, než nám dojde, že tak to nemusí vůbec být.

David v žalmu volá: *Abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu, abych patřil na Hospodinovu vlídnost a zpytoval jeho vůli v chrámu ...* To Davidovo inspirativní přání by mohlo být i naše novoroční předsevzetí. To přání je vysloveno v době, kdy žádný chrám nebyl, proto si za tím nepředstavujme, že Davidovou prioritou bylo přebývat v kostele. Je to obraz touhy po Boží blízkosti. Je to obraz lidského útočiště, místa kde se schovám třeba před svými nepřáteli ... vnějšími, ale i vnitřními ... před různými útoky a strachy. Je to místo, kde nejsem sám, ale je tam Boží blízkost, Boží přebývání, Boží vlídnost, Boží přijetí. Ale kde to místo je? Kde přebývá Bůh? Kde jej mohu najít? Je to tady v chrámě, vystavěném lidskou rukou? Není, je to sice možné místo setkání, ale Bůh tu není zavřený a nepřebývá tady. Hospodin přebývá v lidském srdci, i když ne v každém ... je potřeba jej tam nejprve pozvat a pak jej tam neustále hledat a nalézat.

Davidovo závěrečné žalmové povzbuzování zní: *Buď rozhodný, buď udatného srdce, naději slož v Hospodina!* – Buď rozhodný ... znamená odvážný, odhodlaný, statečný, cílevědomý ... tedy vlastnosti ryze ušlechtilé a nikterak zpátečnické a vyhýbavé. *Buď udatného srdce*, tedy buď šlechetný – to jsou všechno vlastnosti dobrých králů, panovníků, vládařů, ale i úplně obyčejných lidí, kterých je za co si vážit, kteří mají srdce ... proto i ta zmínka o srdci znamená ... měj srdce! Kdo má srdce, má soucit, má tu správnou citlivost na dobré věci. To jsou všechno šlechetné výzvy, možná i předsevzetí, která si i my sami můžeme vzít k srdci....ale nezapomeňme, že David to celé korunuje, tedy uzavírá tím ... *naději slož v Hospodina!*

Když tedy přemýšlíme, co nás v tomto roce čeká, uvědomujeme si, že lidé mají strach. Bojíme se: Co když bude tento čas časem zkoušky? Ve svém listu dokonce apoštol Petr píše, že bychom se ze zkoušek

měli radovat: „Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Kristus“ (1Pt 1,6–7). Přesto jsme si nejistí, a to je normální. Je však něco, čeho si můžeme být jistí. Je někdo, kdo ví, co je před námi, a proto nám zaslíbil, že se nás nevzdá, že bude s námi „po všechny dny, až do skonání tohoto věku“. „Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.“ Rok, který se před námi otevírá, je příležitostí k osvědčení naší věrnosti, naší trpělivosti a také našeho srdce. Kristus nám nepřestal být přítomen. On „je tentýž“.

Že on je Bůh, a „je tentýž“, to se projevuje mnoha způsoby. Vždyť se často kolem nás dějí zázraky. Jsou lidé, kterým evangelium změnilo život. Jsou ti, kteří nezištně a s neobyčejnou láskou slouží potřebným a opatrují je. Je to služba nemocným tělem i nemocným duševně. Jsou lidé, kteří rozdávají radost, jejíž základ je založen v Kristově evangeliu. Vedle těch, kteří myslí jen na sebe a na svou moc či bohatství, jsou ti, kteří ač chudí, mnohé obohacují svou moudrostí a laskavým srdcem. To všechno se děje proto, že „on je tentýž“, jen my to často nevidíme. Ale stačí se rozhlédnout kolem dokola, pak uvidíme, že vedle nás stojí nebo sedí někdo, v kom se odráží Boží láska, a je to vidět z jeho nebo jejího životního stylu, je to poznat, a takto se stáváme oněmi svědky samotného Hospodinova konání. *Hospodin je světlo mé a moje spása. Maranatha! Pane, přijď!*

Amen.

VŽDYCKY SE RADUJTE

Petr Kulík

Stále se radujte. (1Te 5,6)

Milí bratři, milé sestry: „Úsměv, prosím.“ Kdo z nás tu větu má rád? Většinou ji pronese někdo, kdo na nás zrovna míří fotoaparátem, nebo dnes spíš mobilem. A vy víte, co bude následovat. Nepovedený úsměv, nepovedená fotka, která bude kolovat po rodině ve WhatsAppu nebo na Messengeru, nebo nakonec skončí příští rok i v kalendáři. Protože v rodinných kalendářích nekončí jen ty nejkrásnější fotky, ale i ty nejtrapnější, ať je prý na co vzpomínat. *Úsměv, prosím. Trošku se usměj, vždyť tě to nic nestojí.* A nejlepší jsou chvíle při oficiálních akcích, kdy na vás míří dva, tři, pět mobilů. Vzpomínám si na svou svatbu. Paní fotografa mě musela pořád napomínat, abych se usmál, a abych byl u toho přirozený. Moc mně to nešlo dohromady, protože přirozeně jsem se cítil jen tehdy, když jsem se nesmál. A pamatuji si také, jak mě bolely lícní kosti od toho neustálého šklebu, který nevím, zda šlo nazvat úsměvem. Vlastně se mnou je to asi takto: Směji se velmi rád. Smích je mé druhé jméno. Jen se nerad usmívám. Zvláště na vyzvání. To neumím. Umím pořádně, nahlas a pro některé možná až protivně vyjádřit svou radost smíchem. Ale neumím se usmívat na povel.

Dnes budeme přemýšlet nad druhým „vždycky“ ze závěru prvního dopisu apoštola Pavla křesťanům do Tesaloniky.

Stále se radujte.

Nejkratší verš v Písmu. V řečtině dokonce o jedno slovo kratší než verš z Janova evangelia, který zní:

I zaplakal Ježíš. (J 11,5)

A zároveň jeden z nejtěžších příkazů v Písmu. Kdybychom se tak mohli radovat jen někdy, pak jsme v pohodě. Kdyby nám apoštol řekl, že se máme radovat pouze tehdy, když z nás radost bude vycházet spontánně, od srdce. Kdyby nám radost jen doporučil, to bychom brali. Ale on nám ji příkazuje. A ještě k tomu dodá: *Vždycky se radujte*. Před dvěma dny nám nařizoval, abychom vždycky usilovali o dobré pro naše bližní. I kdyby nám naši bližní ubližovali. Dnes nás vede k trvalé radosti. *Vždycky se radujte*.

Bratři a sestry, ani na tento příkaz nejsme sami. To ať slyšíme především: Duch svatý je v nás, působí na nás, vede nás k radosti. Skotský kazatel Robert Rainy to vyjádřil takto: *Radost je vlajka, která vlaje z hradu srdce, když tam král sídlí*. A v našem srdci se přece usídlil Duch Kristův, Duch našeho krále, no ne? Hned na začátku svého dopisu píše apoštol Pavel:

A vy jste jednali jako my i Pán, když jste uprostřed mnohé tísně přijali slovo víry v radosti Ducha svatého. (1Te 1,6)

Křesťanova radost plyne z toho, že v něm přebývá Duch svatý. Je to jeho radost, je to radost Ducha, kterou vyjadřujeme. Které je druhé ovoce Božího Ducha, hned za láskou? Je to radost, bratři a sestry (Ga 5,22)! A v čem spočívá království Boží?

Vždyť království Boží není v tom, co jíte a pijete, nýbrž ve spravedlnosti, pokoji a radosti z Ducha svatého. (Ř 14,17)

Apoštol po nás nechce, abychom se do radosti tlačili. Nežádá, abychom byli stále vysmátí od ucha k uchu. Možná na začátek bude stačit, když si uvědomíme, že radost patří k naší víře. Bytostně k ní patří. Protože ten, který do nás zasel víru v Krista, zasel do nás také radost. Ten, který dává vzrůst víře, naději a lásce, dává vzrůst i radosti. Radosti v Duchu svatém. Radosti Kristovy. A nebyla by to pravdivá radost, kdybychom si na ni jen hráli. Nebyla by to opravdivá radost, kdybychom o této radosti museli křečovitě přesvědčovat sami sebe i druhé. Kdyby to byl vynucený úsměv, protože přece tak má křesťan vypadat.

Nemál Kristus prožíval zármutek. My prožíváme zármutek. To patří k naší existenci v tomto světě. Jak radost, tak zármutek. Jak úsměv, tak slzy. Jak klid, tak nepokoj. Jak mír, tak boj. Je zcela normální, když jsme smutní. A je také v pořádku, že to na nás lidé poznají. Je to zdravé. Dnes vzpomínáme na všechny, kteří nás v tomto roce opustili, předešli na věčnost. Dnes vzpomínáme na všechny, kteří nás opustili, o které jsme zde na zemi přišli. A je to radostná vzpomínka? Je to samozřejmě smutná vzpomínka, protože tito lidé nám chybí. A oni nám chybí proto, že jsme je za jejich života milovali. Můžeme mít radost z toho, že jsou s Kristem, že už je nic nebolí a netrápí. Můžeme mít radost z milých vzpomínek. Ale přitom budeme plakat. Protože nám chybí. Ten samý apoštol napsal:

Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. (Ř 12,15)

Kdyby Pavel neznal lidská srdce, kdyby si maloval vzdušné zámky, kdyby žil s hlavou v oblacích, kdyby psal své dopisy od zeleného stolu, daleko od jakéhokoli kontaktu s živým tvorem, pak by skončil v první polovině té své věty. Pak by napsal pouze: Radujte se s radujícími. Ale přesně to neudělal. Apoštol Pavel také upřímně přiznává, že často prožívá zármutek. Jeden příklad za všechny:

Mluvím pravdu v Kristu, nelžu, a dosvědčuje mi to mé svědomí v Duchu svatém, že mám velký zármutek a neustálou bolest ve svém srdci. Přál bych si sám být proklet a odloučen od Krista Ježíše za své bratry, za lid, z něhož pocházím. (Ř 9,1-3)

A přesto nás dnes s plnou vážností vybízí k tomu, abychom se vždycky radovali. Tak co s tím? Jak se v tom vyznat? Ještě v jednom svém listu píše apoštol Pavel o radosti. V listu Filipským. Tam stojí:

Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se! (Fp 4,4)

Křesťanská radost je vždycky zakořeněná v Pánu Ježíši Kristu. K této radosti nás neviditelně, a přitom mocně vede Duch svatý, Duch našeho

Pána Ježíše. A tady už začínáme chápat, jak tu „vždycky-radost“ Pavel myslí. Bratři a sestry, s plnou vážností prohlašují, že není v lidském životě chvíle, kdy by se křesťan nemohl radovat z Ježíše Krista. Z toho, že má po svém boku nejvěrnějšího přítele. Z toho, že za něj tento nejvěrnější přítel zaplatil cenu nejvyšší, že kvůli němu vypil až do dna kalich hořkosti, že kvůli němu byla jeho duše smutná až k smrti, jak sám sděluje svým učedníkům těsně před zatčením, v Getsemanské zahradě. (Mk 14,34) Křesťan se za každé životní situace smí radovat z toho, že jeho nejvěrnější přítel je živý, že zlomil moc hříchu a smrti. A že ho táhne k sobě. Že se s ním jednou budeme věčně radovat. Křesťan se smí radovat v každé situaci z toho, že ho jeho nejvěrnější přítel slyší, že mu tiše naslouchá, že také reaguje na jeho prosby, že mu plně rozumí a že ho zevnitř posiluje. Křesťanova radost je živý, laskavý a mocný Kristus.

Bratři a sestry, doba apoštola Pavla se vyznačovala velikým kulturním úpadkem, rozkladem na mnoha úrovních. Typické pro dobu apoštola Pavla byla deziluze, morální a duchovní rozklad. Nic nemělo smysl. Lidská existence byla tragická. Jak to víme? Třeba z toho, že drtivá většina výskytů řeckého slova *chara*, což je *radost*, z té doby byla napsaná rukou křesťanů. Většina z nich je v Novém zákoně a nikde jinde. Tehdy vládl světu pesimismus. Nebo realismus, jak pesimisté rádi říkají. Křesťan se však vyznačoval radostí, kterou měl ukotvenou v nebesích. Radostí, kterou měl v Pánu, ať se dělo, co se dělo.

A jak je to s námi v této době? Jsme pověstní svou radostí v Pánu? Berou nás naši bližní, nikoli za veselé, ale za radostné lidi? Považují nás za lid, který se umí radovat z Boží lásky a jeho milosti? A jak vypadal náš poslední rok? Kdy jsme prožívali radost a kdy jsme smutnili? A kdy jsme prožívali skutečnou, nehranou radost v Pánu Ježíši a z Pána Ježíše? Umíme to ještě vůbec? Radost ukotvená v Kristu, to je vlastně způsob evangelizace. Protože tento svět zná dobře pesimistické a uplakané pohledy. A zná neméně dobře radost a veselí, které nejsou správně ukotvené. Tento svět zná také škodolibý výsměch a křečovitý smích. Tento svět zná plné čekárny lidí trpících depresemi. A v posledních letech také přeplněné čekárny dětských psychiatrických klinik. Tím nechci říct nic víc a nic méně, než že bychom si měli každý den

připomínat, že se máme z čeho radovat. Přesně řečeno: Že se máme z koho radovat. Pak to možná nebude radost ve smyslu smích od ucha k uchu, ale hluboká radost přebývající v našem srdci. Radost, o které v těch nejtěžších chvílích možná nebudou vědět ani naši nejbližší. Ale která tam bude, protože kde je Kristus, tam je radost. Když se z toho, že jsme s ním, raduje Bůh, jak Ježíš říká ve svých podobenstvích, když se z nás, hříšníků činících pokání, radují nebeští andělé, proč bychom se nemohli a neměli radovat i my sami z Boží blízkosti?

Bratři a sestry, ještě jednu důležitou myšlenku. Apoštol myslí v první řadě na křesťanská shromáždění. Ne hned na život jednotlivých křesťanů. Především na chvíle, kdy se dva nebo tři sejdou v Kristově jménu. Na křesťanské bohoslužby, ale i na jiná setkání těch, kteří svůj život odevzdali Ježíši. Pavlovi tedy nejde především o to, abychom cítili radost. On si přeje, abychom vyjadřovali radost. Abychom vyjadřovali radost možná i tehdy, když ji necítíme. Abychom společně vyjadřovali radost z Ježíše Krista. Abychom Krista společně chválili při modlitbách, abychom mu zpívali zbožné písně, které jej budou skutečně oslavovat. Ať z našich bohoslužeb vyzařuje radost, i kdybychom sami v nitru byli sklíčení a smutní. I kdyby nám do smíchu vlastně nebylo. Možná že i to je Boží způsob léčby. Protože zažít radostné bohoslužby, to nás kolikrát dokáže znovu postavit na nohy.

Na závěr osobní vzpomínka: Na dětskou vánoční slavnost dojeli tentokrát i prarodiče našich dětí, tedy naši. A když se se mnou večer loučili, máma mě objala a řekla mi s úsměvem: *Dnes jsem byla na dvě hodiny v nebi*. To bylo snad nejkrásnější hodnocení Dětské vánoční slavnosti, které jsem kdy slyšel. Dvě hodiny v nebi. Milí bratři, milé sestry, k tomu nás Bůh shromažďuje. Abychom společně zakoušeli jeho blízkost. Abychom prožili závdavek radosti, kterou v plnosti budeme prožívat jednou napořád.

Amen.

JAK ROZPOZNAT FALEŠNÉ UČITELE (ČÁST 3.)

Robb Brunansky

Abychom rozpoznali falešné učitele, musíme pochopit, že přicházejí převlečení za pravé Kristovy následovníky. Rozlišování proto vyžaduje, abychom zkoumali ty, kdo tvrdí, že mluví Boží slovo, a rozlišovali, kdo je pravý a kdo falešný. V kázání na hoře nás Ježíš učil, že jedním ze způsobů, jak rozlišit pravé a falešné učitele, je podívat se na jejich ovoce. Co je výsledkem jejich rtů, jejich života a jejich vedení? Dobré ovoce ukazuje na někoho, kdo je skutečným Kristovým následovníkem a věrně hlásá jeho slovo. Špatné ovoce naopak odhaluje někoho jako falešného učitele.

Jednou z osob, která byla přítomna Ježíšovu kázání na hoře, byl apoštol Petr, který nám také dal pokyny, jak rozpoznat podvodníky v církvi. Petr věděl, že jeho čas, který mu zbývá na této zemi, je krátký, a proto při psaní svého dopisu projevoval značnou naléhavost, přičemž jeho konečným cílem bylo, aby si jeho čtenáři uchovali víru v pravdu evangelia (2Pt 1,12–15). Pouhé pozitivní vyložení pravdy však pro tento úkol nestačilo. Pokud měli jeho čtenáři zůstat věrní pravdě, která je v Ježíši, museli být také vyzbrojeni schopností rozpoznat falešné učitele, kteří se snaží tuto pravdu překroutit, převrátit a zkazit, a vyhnout se jim. Petr proto strávil většinu druhé kapitoly svého listu odhalováním charakteristických rysů falešných učitelů. I když se nemůžeme zabývat vším, co Petr v této kapitole napsal, podívejme se na čtyři z těchto destruktivních rysů.

Za prvé, falešní učitelé jsou *záłudní*. Druhý Petrův 2,1 nám říká, že falešní učitelé zavádějí zhoubné nauky záłudně. Stejně jako Ježíš varoval učedníky v kázání na hoře, Petr nabádá své čtenáře, aby si uvědomili, že falešní učitelé jsou ze své podstaty podvodníci. Své falešné učení neinzerují a většinou ho nestaví do popředí. Falešní učitelé si vyhlédnou zranitelné členy církve, kteří by mohli být falešnému

učení otevření, a u nich začnou zasévat semena svého falešného učení nejdříve. Snaží se udržet to, co dělají, pod rouškou utajení, aby nebyli odhaleni, dokud si nezískají své vlastní následovníky. Další taktika, kterou používají, aby skryli své zhoubné nauky, spočívá v tom, že se snaží pravdu spíše doplňovat, než z ní ubírat. Když Petr říká, že „záluďně zavádějí zhoubné nauky“, použitý jazyk poukazuje na to, že přinášíjí něco navíc k tomu, co už tu bylo. Falešní učitelé nemluví vždy proti tomu, co je přijímáno jako křesťanské učení, ale někdy se snaží přidat něco k tomu, čemu lidé v církvi již věří. Zavádějí novoty, o kterých tvrdí, že jen obohatí to, co křesťané praktikují. Tím, že vyhledávají zranitelné a předstírají, že věří v totéž, v co věří církev, ale s několika novinkami, falešní učitelé záluďně zavádějí své zhoubné nauky často nepozorovaně. Křesťané se musí mít na pozoru před těmi, kdo přinášíjí novoty do Božího slova nebo se snaží izolovat mladší věřící jako nic netušící oběti.

Druhou vlastností, kterou Petr zmiňuje, je *nezřízenost* falešných učitelů (2Pt 2,2). Nezřízenost zahrnuje sexuální nemravnost, nemravné jednání a nedovolené touhy. Falešní učitelé využívají toho, po čem touží přirozený člověk, a dávají údajný Boží souhlas hříšným touhám člověka. Protože lidé přirozeně touží po tom, co Bůh zakazuje, mají falešní učitelé mnoho následovníků, protože dávají klid neklidnému svědomí, které se chce osvobodit od úzkostí viny, ale ne od moci hříchu. Pokoj, který dávají, však není Kristův pokoj v evangeliu, který pramení z odpuštění hříchů a proměňuje srdce, aby toužilo po tom, co je svaté; je to falešný pokoj, který vede ke zkáze. Připomíná to falešné proroky ve Starém zákoně, kteří slibovali pokoj, i když žádný pokoj nebyl (Jr 6,14). Kromě toho jsou falešní učitelé, protože sami nejsou obnovení, zotročení žádostmi a rozkošemi. Jejich falešné učení nejen potvrzuje hříšné touhy jejich posluchačů, ale omlouvá hříšné touhy jejich vlastních srdcí. Ti, kdo o sobě tvrdí, že jsou učiteli Božího slova, ale jsou v zajetí sexuálního hříchu a ovládají je tělesné žádosti a žádosti očí, podávají důkaz, že jsou falešnými učiteli.

Petr ve 3. verši také označuje falešné učitele za *sebestředné*. Falešní učitelé hodně mluví o Bohu a o nebi, ale skutečné touhy jejich srdcí se nacházejí na zemi. Jejich srdce jsou daleko od žalmisty v Žalmu 73, který

volá: „V nikom kromě tebe nemám zalíbení“ (Ž 73,25). Falešný učitel by místo toho musel vyznat, že netouží po ničem v nebi, ale touží po všem na zemi. I když se snaží skrýt svou pravou motivaci, falešný učitel je veden touhou hromadit bohatství. Není ve službě proto, aby sloužil Božímu lidu, ale aby mu bylo slouženo, přičemž jeho smýšlení je diametrálně odlišné od smýšlení našeho Pána (Mk 10,45). Falešný učitel kvůli své hrabivosti vykořisťuje lidi, o nichž falešně tvrdí, že jim slouží. Výraz přeložený „aby z vás těžili“ mluví o podnikání, a v tomto kontextu znamená někoho, kdo nepravdivě prezentuje to, co prodává. Můžeme si představit neetického prodejce, který řekne cokoli, aby uzavřel obchod a získal provizi. Nemá žádné zábrany lhát zákazníkům; jeho jedinou zásadou je dosáhnout zisku za každou cenu. Falešný učitel není opravdový kazatel nebo učitel Božího lidu, ale prodejce, a to dravý. Říká to, co lidé chtějí slyšet, aby se obohatil o zboží tohoto světa.

Poslední vlastností, kterou Petr zmiňuje, je, že falešní učitelé jsou *svévolní* (2Pt 2,10). Svévolný člověk nezná jinou autoritu než svou vlastní. Cokoli chce a může udělat, to udělá. Jedním ze způsobů, jak se to u falešných učitelů projevuje, je neochota podřídit se autoritě jiných zbožných vedoucích. V místní církvi si Bůh přeje, aby více kvalifikovaných mužů sloužilo jako správci a pastýři, kteří by se společně starali o jeho lid. Pluralita vedoucích zajišťuje, že každý vedoucí je vykazatelný. Žádný padlý člověk se nemůže vyvarovat toho, aby se zapletl do hříchu, používal špatný úsudek nebo zneužíval autoritu, a to ani ti, kteří jsou skutečnými Kristovými následovníky. Zbožní vedoucí si uvědomují svou náchylnost k hříchu a neschopnost objektivně posoudit vlastní jednání. Věrní Boží muži touží po vzájemné odpovědnosti s ostatními zbožnými muži, protože znají své vlastní slabosti. Falešní učitelé se naopak odpovědnosti vyhýbají, protože jsou svévolní. Touhou jejich srdce není podřídit se Boží autoritě a věrně pást církve, ale dosáhnout svých vlastních sobeckých přání. Jsou zákonem sami sobě. Ti, kteří tvrdí, že mluví za Boha, ale odmítají se podřídit jiné autoritě než své vlastní, vykazují usvědčující znak falešných učitelů.

Tyto čtyři vlastnosti charakterizují falešné učitele: jsou záludní, smyslní, sebestřední a svéhlaví. Zatímco každý pravý učitel může

občas upadnout do jednoho nebo více z těchto hříchů, falešný učitel se těmito vadami vyznačuje trvale. Jeho život a služba se vyznačují tím, že odmítá autoritu Božího slova, ustanovuje sám sebe za autoritu a prosazuje se kvůli vlastnímu bohatství a uspokojení. Navíc tyto vzpurné a sobecké činy provádí potají, aby si zachoval lest autenticity. Časem se však projeví pravý charakter člověka. Když někdo tvrdí, že mluví za Boha, ale projevuje tyto bezbožné rysy, rozlišující křesťané takové lidi rozpoznají a vyhnou se jim. Díky tomuto cvičení biblického rozlišování budeme milostí posilováni, abychom zůstali pevně zakotvení v pravdě Božího slova.

The Cripple Gate

CO ZNAMENÁ NEZÁVISLOST MÍSTNÍ CÍRKVE

Truth for the World

Jedním z důležitých prvků nezávislosti místního sboru je jeho vlastní správa. Ztráta práva na samosprávu způsobuje, že církev ztrácí svou nezávislost. Když místní církev ovládnou a řídí lidé zvenčí, ztratila svou nezávislost. Správa vlastních záležitostí však není jedinou formou nezávislosti místního sboru. Mnohé církve rozhodují samy, ale přesto jsou ve financích a dalších záležitostech nadále trvale závislé na pomoci zvenčí. Samostatná správa by měla vést k tomu, že církev bude soběstačná a zcela nezávislá.

Je třeba si uvědomit jednu důležitou věc. Sbor nikdy nemůže být spravován zvenčí bez toho, že by ztratil svou nezávislost. Sbor však může přijmout dočasnou vnější podporu bez toho, že by o svou nezávislost přišel. To víme z Bible. V Novém zákoně nenajdeme naprosto žádný příklad toho, že by nějaký sbor byl ovládán někým zvenčí. Čteme však o sborech, které přijímají dočasnou finanční a duchovní pomoc zvenčí. Starší v Judsku obdrželi dočasnou finanční pomoc z Antiochie (Sk 11,27–30). Pavel během kázání v Korintu dostával podporu od jiných sborů (2K 11,8). Církev ve Filipech zase poskytovala podporu Pavlovi, když kázal na jiných místech (Fp 4,15–16). Existují biblické příklady dočasné finanční pomoci zvenčí, ale žádné příklady vnější správy.

Dalším způsobem, jak Bůh chce, aby církve byly nezávislé, je jejich finanční soběstačnost. Pavel chválil sbor ve Filipech za to, že ho finančně podporoval (Fp 4,15). Sbor není zcela nezávislý, jak si Bůh přeje, dokud není finančně nezávislý. Dočasná pomoc může být někdy nezbytná, ale brzy je třeba dosáhnout soběstačnosti. Kdykoli se přijímá podpora zvenčí, hrozí nebezpečí, že se začnou uplatňovat pravidla zvenčí. Sbory se musí postavit na vlastní nohy.

Když rodiče učí své dítě chodit, vyžadují, aby dělalo kroky samo. Pokud se dítě nepokusí vykročit samo, nikdy se nenaučí chodit. Každým

dalším samostatným krokem se učí chodit. Stejně tak i sbor musí od začátku dělat kroky sám za sebe. Dokud mu ostatní poskytují finance, nikdy nebude kráčet sám. Čím více kroků však udělá sám za sebe, tím více se naučí tomu, že dokáže chodit sám.

Bůh také zamýšlí, aby se každá místní církev sama rozrůstala. To znamená, že se bude sama rozmnožovat. Sbor, který se sám rozmnožuje, roste tím, že učí ostatní evangeliu. Bude pracovat na zakládání dalších nezávislých sborů. Boží slovo je semenem království (Lk 8,11). Každé semeno má v sobě život potřebný k tomu, aby z něj vzešla další rostlina. Stejně tak má Bible potřebnou sílu k tomu, aby dala vzniknout církvi. Tam, kde dobré srdce přijímá Slovo, vznikají sbory. Sbor nepotřebuje žádnou vnější organizaci, která by mu umožnila růst nebo zakládat další sbory. V tomto smyslu je každý sbor jako banánovník. Jakmile je jednou zasazen, má schopnost růst bez vnější péče. Brzy také způsobí, že vyrostou nové banánovníky. To je smysl samostatného růstu.

Bible říká, že církev je sloupem a oporou pravdy (1Tm 3,15). Každý sbor má podporovat a šířit pravdu. To způsobí, že budou zakládány další sbory. Ty budou rovněž podporovat pravdu v dalších oblastech. Vnější misijní agentury nebo denominační organizace nejsou pro šíření Pánovy církve nezbytné. Sbory Pánovy církve jsou nezávislé – samy se spravují, samy se financují a samy se šíří.

<https://truthfortheworld.org/how-are-local-churches-independent>

JEDNO TĚLO SKRZE ZNOVUZROZENÍ

Arthur W. Pink (1886–1952)

Hřích odcizil člověka nejen Bohu, ale i člověku. Kde není láska k Bohu, tam není ani opravdová láska k bližním. Od přirozenosti jsme zcela zkažení a jako takoví máme radikálně sobecké, zlé a zlomyslné sklony. „Hrob otevřený je jejich hrdlo, svým jazykem mluví jen lest, hadí jed skrývají ve rtech, jejich ústa jsou samá kletba a hořkost, jejich nohy spěchají prolévat krev, zhouba a bída je na jejich cestách“ (Ř 3,13–16). Dějiny lidstva jsou z velké části vážným důkazem této skutečnosti. Závist a nepřátelství poznamenaly vztahy jednoho národa k druhému, jedné strany k druhé, jednoho jednotlivce k druhému. Třenice a sváry byly nevyhnutelným důsledkem chtivého a divokého ducha mezi lidmi, ať už byli černí nebo bílí, rudí nebo žlutí.

Pouze omezující ruka Boží drží lidi v mezích a brání tomu, aby se společenská sféra nezměnila v nejhorší džungli. Jednou za čas se tato omezující ruka do značné míry stáhne a pak se navzdory všemu našemu vychvalovanému pokroku ukáže lidská povaha ve své holé divokosti. Pravdou je, že dnešní lidé nejsou ani lepší, ani horší, než byli na počátku této křesťanské éry. Když apoštol mluví o Božím lidu v době jeho neobnovenosti, mluví o tom, že jsme byli „otroky všelijakých vášní a rozkoší, žili jsme ve zlobě a závisti, byli jsme hodni opovržení a navzájem jsme se nenáviděli“ (Ti 3,3). Takoví jsou lidé na celém světě, i když si to nepřiznají a ani to od nich nelze očekávat. Protože si přirozený člověk neuvědomuje své vrozené a zavilé nepřátelství vůči Bohu, nelze předpokládat, že by si byl vědom toho, že chová takového ducha vůči svým bližním. Kdyby však byla z této takzvané civilizované země odstraněna veškerá policie, jak dlouho by trvalo, než by se jasné a všeobecně projeвило „opovržení a vzájemná nenávist“!

Padlý člověk se potřebuje smířit nejen s Bohem, ale i se svými bližními, a kde se děje jedno, tam nutně následuje druhé. Smíření, jak bylo ukázáno, je jedním z plodů znovuzrození, neboť při novém narození

je jeho subjektu propůjčen nový princip, takže jeho nepřátelství je nahrazeno přátelstvím. „Kdo má rád otce, má rád i jeho dítě“ (1J 5,1). Smíření duše s Bohem s sebou nese její smíření se všemi svatými. Protože Bůh byl smířen s celou církví (považovanou za padlou) a její dvě hlavní složky (věřící Židé a věřící pohané) jsou sjednoceny, vyplývá z toho, že každý křesťan je v zásadě harmonicky sjednocen se všemi ostatními. Říkáme „zásadně“, protože Kristovo dílo je federativně a právně sjednotilo. To však není vše. On pro svou církev zajistil Ducha a ten je – prostřednictvím díla znovuzrození – činí životně jednotnými v novém stvoření. „Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem“ (1K 12,13).

Tak jako smíření křesťana s Bohem s sebou nese určité jasně vymezené povinnosti, je tomu tak i v případě jeho smíření se všemi spoluvěřícími, a těmi se nyní budeme zabývat. Začneme tou základní a komplexní povinností: „Usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje“ (Ef 4,3). Ohledně tohoto jednoduchého přikázání vzniklo mnoho zmatků, pokud jde o jeho význam i požadavky, a téměř nekonečné spory ohledně sjednocení a rozdělení církve. Člověk se svou obvyklou zvráceností změnil tuto výzvu na „horlivou snahu vytvořit a prosadit lidskou jednotu“ a vynést odsouzení nade všemi, kdo se k ní nechtějí přihlásit a přizpůsobit se jí ...

Nechceme se nyní zabývat různými snahami a prostředky, které lidé od dob reformace vynakládali na vytvoření organizací pro jednotu a sjednocení vyznávajících křesťanů, a to jak ve víře, tak ve formě bohoslužby, jako jsou státní církve „zřízené zákonem“, denominace, které si nárokovaly být „pravou církví“ nebo „církvemi Kristovými“, ani vysoké nároky těch, kteří už před více než sto lety odsoudili všechny sekty a systémy a tvrdili, že jen oni se scházejí jako „Kristovo tělo“ a „vyjadřují“ jednotu Ducha, aby se ve velmi krátké době rozdělili na četné frakce a protichůdná „společenství“. Ne, naším cílem zde není být kontroverzní, ale konstruktivní ... Nemůžeme rozumně zachovávat „jednotu Ducha“, dokud správně nepochopíme, co to „jednota“ je; kéž je nám on sám milostivým průvodcem.

Z naší nabídky

Zvýhodněná sada: ŽALMY PRO POTĚŠENÍ SRDCE & MOUDROST KRÁLE ŠALOMOUNA

Každodenní zamyšlení z knihy Žalmů a z knihy Přísloví
Jaroslav Kernal

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm,
vázaná, s přebalem a záložkou.

Počet stran: 212 & 224

Cena: 580,- Kč

DEVĚT ZLATÝCH KUSŮ Milosrdenství chci, ne obět'

Jan Hus

Rozměr a vazba: A6, booklet.

Cena: 35,- Kč

MODLI SE!

Výzva a povolání k modlitbě

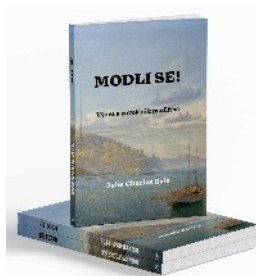
John Charles Ryle

Rozměr a vazba: 110 x 160 mm, brož.

Počet stran: 76

ISBN: 978-80-909065-5-6

95,00 Kč

www.eshop.solideogloria.cz

© *Spolek Soli Deo Gloria*

www.solideogloria.cz

Praha 2025